

Den ubændige ekspressionist

Skrevet af: Peter H. Larsen
Oprettet 24/01/2010 - 20:35

Tenorsaxofonisten Donny McCaslin måtte dele hovedrollen ved sin koncert med sin danske trommeslager

Der måtte holdes på både hat og briller, da Vinterjazzfestivalens første hovednavn, den amerikanske tenorsaxofonist Donny McCaslin, trådte frem på Copenhagen Jazzhouses scene fredag sammen med Jens Klüvers århusianske big band.

McCaslin svigtede ikke sit ry som en ubændig ekspressionist, der gerne starter i tredje gear og hurtigt går op i fjerde for så at blive dér. I et program, der var suppleret af to strukturmæssigt totalt mættede stykker af Thomas Clausen - uden McCaslins medvirken - satte orkestret og hovedpersonen i dennes musik vores grænser på prøve for, hvor meget kompleks og ekspressiv orkestermusik man kan kapere på et par timer.

Kun endnu et stykke uden McCaslin, Kenny Werners »Uncovered Heart« med pianisten Mads Bærentzens delikate anslag i centrum, udgjorde en lille oase i bombardementet.

Beskydningen bekom imidlertid denne anmelder vel. På denne aften stiftede et københavnsk publikum for første gang bekendtskab med to amerikanske arrangører, Sherisse Rogers og Nicholas Urie, som man gerne hører mere til, orkestret spillede strålende, og så var der hele to hovedpersoner på scenen.

Det er nemlig svært at se, hvordan koncerten kunne være lykkedes uden Klüver-orkestrets gæst, trommeslageren Jonas Johansen. I sin evne til at udfordre McCaslin, fastholde det høje dynamikniveau og være orkestrets suveræne ankermand var Johansen denne fredag nærmest mirakuløs.

Fra en position, der faktisk ligger lidt bag slaget, nærmest piskede han, på én gang knitrende og med stor tyngde, orkester og solist frem, og det benyttede McCaslin til at finde hele arsenalet af melodios ekspressionisme frem. Qua sin faste plads i Maria Schneiders orkester er McCaslin vant til musik, hvori han ofte spiller kontra-tenor og altså formulerer sig udtryksfuldt i instrumentets allerøverste register, og det er dét, der sammen med hans tøjlesløse energi og hans aldrig svigtende hensyn til det melodiske i sin udforskning gør ham til så fascinerende en musiker.

Hans solo i hyldesten til den brasilianske sangerinde Luciana Souza, »Fast Brazil«, var en ren perle, og at han kan stå distancen i et mere konventionelt harmoniskema og med fire lige slag i takten beviste han i forrygende duel med Klüvers to faste tenorer, Michael Bladt og Claus Waidtløw, i ekstranummeret, Ellingtons »Take the Coltrane«.